

ชาลันถ้าย

พระอาจารย์สงบ มนฺตฺสฺนฺโต

เทศน์พระ วันที่ ๑๑ กรกฎาคม ๒๕๕๑

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองกวาง อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

วันนี้วันอุโบสถ วันอุโบสถนะ อุโบสถศีล พรุ่งนี้วันเข้าพรรษา วันเข้าพรรษา พระเขาไม่จรไป เขาต้องอยู่กับที่ อยู่กับที่เพื่อจะเร่งความเพียร โอกาสของพระมา ๓ เดือน เร่งความเพียร ตั้งแต่สมัยพุทธกาล พระจะไปลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า แล้วขอกรรมฐาน แล้วเข้าป่า ไปอยู่กับความสงบสงัดเพื่อจะค้นหาตัวเอง ถ้าเอาชนะตัวเองได้ ชนะโลก

โลกคือหม้อต้มน้ำ โลกคือโลกทัศน์ โลกคือจิตของเรา จิตนี้ตายเกิดๆ ในวัฏสงสาร วัฏสงสาร เห็นไหม ชีวิตนี้เป็นผลของวัฏสงสาร เป็นผลของวัฏสงสารคือวัฏสงสารมันหมุนอยู่ มันซ้อนกันอยู่ จิตตายเกิดๆ ในวัฏสงสาร แต่ผู้เกิดก็คือตัวจิต เพราะตัวจิตมันเกิดในวัฏสงสารแล้วแล้วแล้ว มันถึงเป็นศูนย์กลางของวัฏสงสาร ศูนย์กลางของวัฏสงสารกับจิตดวงนั้น กับบุคคลคนนั้น แต่เพราะบุคคลคนนั้น จิตดวงนั้น ไม่มีสติสัมปชัญญะ เลยกลายเป็นสวะ กลายเป็นผลของวัฏสงสาร เพราะมันก็ต้องเวียนตายเวียนเกิด ไปในวัฏสงสารเหมือนกัน ไปในวัฏสงสาร คือกามภพ รูปภพ อรูปภพ แต่จริงๆ ก็คือตัวจิตตัวเกิดตัวตาย

เวลาจิตสิ้นไปจากกิเลส วัฏสงสารมันก็อยู่อย่างนั้นนะ โลกก็อยู่อย่างนั้น สิ่งต่างๆ เขาก็อยู่ของเขาโดยธรรมชาติของเขา แต่จิตดวงนี้มันพ้นออกไปจากวัฏสงสาร มันเป็นวิวัฏสงสาร แต่ถ้ามันยังมีกิเลสครอบงำอยู่ มันก็เป็นผลของวัฏสงสาร เพราะวัฏสงสารมันมีอยู่โดยดั้งเดิม นรกสวรรค์ วัฏสงสาร ๓ มันมีของมันอยู่โดยดั้งเดิม องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไม่ได้สร้างขึ้นมา มันเป็นธรรมชาติ มันเป็นสัจจะความจริงที่มันมีของมันอยู่อย่างนั้น แต่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ามาตรัสรู้ธรรมอันนั้น มาเข้าใจธรรมอันนั้น เข้าใจธรรมอันนั้นนะ อันนั้นมันอยู่ที่ไหนล่ะ? อันนั้นมันอยู่ที่ใจเราไง ถ้าใจเราเป็น ใจเรารู้ ใจเราเพิกออกมา เพิกอวิชชา เพิกความครอบงำของสิ่งที่เป็นพญามาร สิ่งที่เป็นกิเลสออกจากใจ ถ้าออกจากใจ อาสเวหิ จิตฺตานิ วิมฺจฺจฺฐิติ จิตเป็นผู้นิพพาน จิตไม่ได้เข้านิพพาน นิพพานไม่ใช่ใครเข้าไปเหมือนลายแทงไปหาทรัพย์สมบัติอันนั้น แต่มันเป็นอยู่ที่จิตนี้

นี่เราไปหาสมบัติ เรามีลายแทง แล้วเราแสวงหาตามแผนที่นั้นเพื่อเข้าไปหาสมบัตินั้น มันเป็นเรื่องนอกๆ เพราะผู้ไปค้นหาสมบัติซะใหม่ สมบัติมันเป็นสมบัติของโลกที่เราไปเอามา เพราะเราคิดว่าเราได้สมบัติ มันเป็นสมบัติของโลก แต่ถ้าเป็น อาสเวหิ จิตฺตานิ วิมุจฺจิสฺสิตฺติ จิตฺตํ เป็นเอง ตัวจิตมันเป็นสมบัติเสียเอง มันไม่ใช่มีสอง มีเรากับสมบัตินั้น

ถ้ามีเรากับสมบัตินั้น เราเป็นผู้ได้สมบัตินั้นมา สมบัตินั้นเป็นของเรา แต่ตัวมันเป็นสมบัติเสียเอง ตัวจิตมันเป็นสมบัติ ตัวจิตมันเป็นตัวธรรม ตัวจิตมันเป็นสิ่งที่มันเป็นประโยชน์ขึ้นมา เป็นประโยชน์กับเราเอง เราเองอยู่ที่ไหน

ก่อนเข้าพรรษา อธิษฐานพรรษา ฟุ้งน้อธิษฐานพรรษา ถ้าใครมีจุดยืนอย่างไร จะอธิษฐานพรรษา ตั้งศกติกากับเราขึ้นมา สัจจะ เราตั้งสัจจะขึ้นมาแล้ว เราต้องมีศกดิ์ คนมีศกดิ์มีศกดิ์มันจะทำให้ชีวิตนี้มีหลักมีเกณฑ์ ถ้าคนไม่มีศกดิ์มีศกดิ์ มันเป็นสวะ สวะ สิ่งที่ไม่มีความประโยชน์เลย ลอยไปตามวัฏฏะ ลอยไปตามวัฏฏะ เราเกิดเราตาย เราลอยไปในวัฏฏะ จะรู้หรือไม่รู้ก็แล้วแต่ มันพัดไปโดยกรรม สัจธรรมความจริงมันพัดไป กรรมมันพัดไป พัดเราเวียนตายเวียนเกิด แต่ในปัจจุบันนี้มันเกิดมาพบพระพุทธศาสนา เวลาเทวดาเขาอวยพรกัน เวลาจะจุดจากสวรรค์มาเกิด ขอให้ไปเกิดเป็นมนุษย์เกิด แล้วให้เกิดเป็นมนุษย์เป็นผู้ที่พบพระพุทธศาสนา จะได้ทำบุญกุศลให้ไปเกิดเป็นเทวดาอีก

เกิดเป็นมนุษย์พบพระพุทธศาสนาหรือไม่พบพระพุทธศาสนา คูสิ คนเกิดมาเป็นมนุษย์ในโลกนี้ที่เขานับถือศาสนาต่างๆ เขาเกิดมาเป็นมนุษย์ เขาเจอพระพุทธศาสนาเพราะอยู่ในโลกเดียวกัน แต่เขาไม่เห็นนี่ โกล้เกลือกินค่างนะ คูสิ เราเป็นชาวพุทธเหมือนกัน ถ้าเป็นชาวพุทธแค่ทะเลียบบ้าน เป็นชาวพุทธ แต่ไม่รู้เรื่องอะไรเลย เป็นชาวพุทธ แต่ไปคิดถึงเรื่องโลกๆ คิดทางวิทยาศาสตร์ ต้องเป็นสิ่งที่เราพอใจ สิ่งที่เป็นวัตถุที่เราจับต้องได้ ถึงจะเป็นความเชื่อถือสิ่งนั้น...นี่มันความคิดหยาบๆ ความคิดแบบโลกคิดแบบหยาบๆ

แต่ความคิดโดยธรรมมันไม่ใช่ความคิด มันเป็นความสัมผัส จิตมันสัมผัส จิตมันรับรู้ จิตมันเป็นไป ถ้าจิตมันเป็นไป ตัวจิตสำคัญมาก ถ้ามันมีทิวฐิมานะ นี่ชาลันถั่ว ถ้าชาลันถั่ว เราเกิดมาโดยโลก เกิดมาโดยโลกียปัญญา แล้วเรามีการศึกษา เรามีความรู้ แล้วเราว่ามีความรู้ มันชาลันถั่ว มันไม่ยอมรับรู้สิ่งต่างๆ ถ้าเราไม่ยอมรับรู้สิ่งต่างๆ เราว่าเรารู้อยู่แล้ว เราจะไม่รู้อะไรเลย เพราะมันรู้โดยอวิชา มันรู้โดยวิชาชีพ มันรู้โดยโลกียปัญญา สิ่งที่เราไม่รู้มันชาลันถั่ว แล้วเราจะ

ไม่ได้สิ่งใดๆ เลย มันศึกษามันก็ศึกษาโดยสุตมยปัญญา ศึกษาเปรียบเทียบ สิ่งที่เปรียบเทียบนั้น ขนาดเปรียบเทียบเรายังซึ่งใจขนาดนี้

เราศึกษาธรรม คุณิ เราศึกษาภาคปริยัติกัน เขาซึ่งมาก ซึ่งจนมีศรัทธามีความเชื่อมา ประพฤติปฏิบัติ แต่กิเลสมันก็ซ้อน มันบังเงามา มันบังเงามันรู้แล้วมันเข้าใจแล้ว มันรู้ไปหมด มันตรึกในธรรมแล้วว่าสิ่งนั้นเป็นธรรมๆ...สิ่งนั้นเป็นธรรม ทำไมเราสงสัย สิ่งนั้นเป็นธรรม ทำไมเราไม่รู้จริง ถ้าสิ่งนั้นเป็นธรรม เราทำไมสงสัยละ มันถามตัวเองได้นะ ชีวิตนี่คืออะไร ชีวิตนี้เกิด มาทำไม เกิดมาประพฤติปฏิบัติ เรารู้อะไร สิ่งที่เราไม่รู้จริงหรือเปล่า ถ้ามันรู้โดยวิปัสสนิก มันว่ามัน รู้ละ มันรู้สิ่งต่างๆ นี้มันชาลันถั่วย

เราต้องพยายามศึกษาเปรียบเทียบ เปรียบเทียบกับความรู้สึกรู้สึกของเรา ความรู้สึกของเรามันรู้จริงหรือเปล่า ถ้ามันรู้จริง เราต้องทดสอบได้ ความทดสอบ มันมีเหตุมีผลของมัน “ธรรมทั้งหลาย มาแต่เหตุ” ถ้าธรรมทั้งหลายมาแต่เหตุ เราต้องศึกษา แล้วเราต้องประพฤติปฏิบัติขึ้นมา กุปปธรรม-อกุปปธรรม ผู้ที่เห็นธรรมจริงจะรู้ว่าผลของกุปปธรรมมันเป็นอย่างไร อกุปปธรรมมันเป็นอย่างไร

กุปปธรรม เราตัวเองเราก็สงสัย วิ่งไปหาครูบาอาจารย์ ให้ครูบาอาจารย์ท่านรับประกันเราว่า สิ่งนั้นเป็นจริงสิ่งนั้นไม่เป็นจริงก็แล้วแต่ ใครรับประกันขนาดไหน เวลามันเสื่อมมันก็เสื่อมต่อหน้ามันนะ แต่ถ้ามันเป็นความจริงขึ้นมา เราเขย่าแค่ไหนมันก็ไม่เสื่อม มันเป็นไปไม่ได้ จะแก่งให้มันเสื่อมมันก็ไม่เสื่อม จะเอาหัวชนฟ้าขนาดไหนให้มันเสื่อมไป ให้มันแปรสภาพไป มันก็ไม่แปร เพราะมันเป็นอกุปปธรรม

ถ้าเป็นอกุปปธรรม มันมีเหตุมีผลของมัน ถ้าเป็นอกุปปธรรม มันมีความองอาจกล้าหาญ มันจะรับรู้สิ่งต่างๆ สิ่งที่ได้รับรู้ สิ่งที่เป็นจริงที่มันเกิดขึ้นมาจะรู้จริงทั้งหมด แต่ขณะที่แสดงออก การแสดงออกถ้ามันไม่เป็นประโยชน์ ครูบาอาจารย์ท่านบอกเลย บอกว่าเอาน้ำพริกไป ละลายแม่น้ำ ไม่มีประโยชน์สิ่งใดๆ หรือ สิ่งที่เรารู้จริงของเราจะไปพูดกับใคร เขาไม่รู้กับเรา หรือ ถ้ารู้กับเรา เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสรู้ธรรมขึ้นมา ทำไมองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าทอดธุระละ ทอดธุระเลย ขนาดว่าสร้างเตรียมตนมาเป็นองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า การเตรียมตัวเป็นองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า การศึกษา การสะสม บุญญาธิการมามหาศาลเลย มันจะเทียบเคียง มันเป็นปัญญา สิ่งที่ทำเป็นอกุปปธรรม สิ่งต่างๆ จะรู้ สิ่ง

ต่างๆ ควรจะแก้ไข ควรจะอย่างไร แต่ขณะที่เราเสนอไป เขายอมรับไหม เขาเป็นไปไม่ได้ไหม มันต้องคนที่รับ เห็นไหม

คนนอนหลับอยู่ เราพยายามจะไปป้อนอาหารเขา เราพยายามจะให้เขารับรู้กับเรา มันเป็นไปไม่ได้ เพราะเขานอนหลับ แล้วจิตมันหลับ จิตมันบอด จิตมันมืดมน มันมืดมนนะ “กึ่งพุทธกาลแล้วมันไม่มี สิ่งต่างๆ มันเป็นไปไม่ได้ ดายแล้วสูญ สิ่งต่างๆ” โดยสามัญสำนึกของกิเลส มันเป็นอย่างนั้นหมด กิเลสมันคือกิเลส กิเลสคือมันไม่เชื่อสิ่งใดๆ เลย แล้วกิเลสมันไม่กลัวสิ่งใดๆ เลย ถ้ามันไม่มีธรรมะเข้าไปเปรียบเทียบ กิเลสมันจะชี้หัวเราไปตลอดเวลา แล้วลั่นถั่วยไปตลอด เข็มไปตลอด เข็มไปด้วยปัญญาความรู้ รู้ไปหมด รู้ไปหมด รู้โดยอะไร? รู้โดยกิเลสมันก็เหยียบย่ำเขาไปหมด รู้โดยทฤษฎีมานะ รู้โดยความเห็นของเรา รู้โดยรู้ผิด ถ้ารู้ผิด มันเป็นประโยชน์กับใคร มันไม่เป็นประโยชน์กับเรา มันทำลายโอกาสของเราแล้วนะ มันทำลายโอกาสเวลาของเราที่ควร จะรู้จริง ควรจะได้มาศึกษา ควรจะได้มาค้นคว้า มันรู้จริงมันก็ไม่ค้นคว้า มันก็ไม่ยอมรับสิ่งใด มันถือมั่นในตัวของมันเอง ถ้ามันถือมั่นในตัวของมันเอง มันจะเป็นประโยชน์กับใคร

จงทำตัวเองให้พร้อม จงทำตัวเองให้พร้อมตลอดเวลา ให้เราขาดแคลนตลอดเวลา เราจะได้ ได้รับความจริง ถ้าใจเราไม่พร้อม ไม่พร้อมจากอะไร? ไม่พร้อมจากทฤษฎีมานะ ต้องให้ทฤษฎีมานะ ความรู้จริงมันพร้อม เพราะความรู้เราแก้ไขเรื่องชีวิตเราไม่ได้ ความรู้ของเราแก้กิเลสเราไม่ได้ ถ้า ความรู้ของเราแก้กิเลสได้ เราต้องรู้จริงมาแล้ว เราต้องไม่สงสัยในวิญญูะ พระอรหันต์ไม่สงสัยใน วิญญูะเลย ไม่สงสัยในวิญญูะนี้ ไม่สงสัยตั้งแต่พรหมลงมา

ตั้งแต่พรหมลงมา คุณติ ครูบาอาจารย์ท่านบอกว่า แม้แต่พรหม สอนตั้งแต่พรหมลงมาเลย พรหมยังไม่รู้เรื่องอริยสัจ ไม่รู้สิ่งใดๆ เลย เรื่องอริยสัจ เรื่องฉานโลกีย์ เรื่องความเห็นมันเป็นเรื่อง โลก ถ้าเราไม่รู้จริงขึ้นมา เวลาเขาพูดถึงเรื่องสิ่งต่างๆ เหมือนเราไปเห็นเศรษฐี เศรษฐีเขาเอาเงินมา นับ เห็นเขามีเงินมีทองมาก เรานึกว่าเขามีความสุข มันเป็นไปได้อย่างไร จำรายขนาดไหน จะมี ทรัพย์สิ้นเงินทองขนาดไหน ทุกข์ทั้งนั้นนะ ทุกข์ บริหารมันนี้ทุกข์มาก การแสวงหากว่าจะได้เป็น เงินเป็นทองขึ้นมาถึงความทุกข์อันหนึ่งนะ ได้มาแล้วจะเก็บรักษามันก็กลัวโจรจะปล้น กลัวจะตก หาย กลัวไปหมด วิตกกังวลไปหมดเลย มันจะมีความสุขมาจากไหน เพราะมันเป็นความจำ ไม่ใช่ ความจริง

ถ้าเป็นความจริง มันเป็นกับเรา มันต้องไปรักษาอะไรมัน สลัดมันทิ้งมันยังไม่ไปเลย สลัดมัน บอกแกล้งไม่รู้ มันยังรู้เลย แกล้งไม่รู้ แกล้งโง่ แกล้งไม่เข้าใจ มันก็เข้าใจ แกล้งไม่ได้ ความแกล้งมันเป็นเรื่องสมมุติ ความจริงมันแกล้งไม่ได้ ความจริงมันคือความจริง สิ่งที่มีมันไม่เป็นความจริงมันเป็นความทุกข์ แล้วสิ่งนั้นเราไปเอามาเป็นทฤษฎีมานะเราทำไม

จะเข้าพรรษา ก่อนเข้าพรรษา เราต้องมีสามัญสำนึก สามัญสำนึกถึงเราก่อน อดตา หิ อดตโน นาโถ ตนเป็นที่พึ่งแห่งตน ถ้าตนยังเอาตัวเองไม่ได้ ตนยังไม่มีที่พึ่งของตน ตนยังไว้ใจตนเองไม่ได้ ถ้าตนยังไว้ใจตนเองไม่ได้ โลกนี้จะไว้ใจได้อย่างไร

โลกคือหมู่สัตว์ โลกนี้คือเรา โลกส่วนโลก เราคือเรา เวลาประพฤติปฏิบัติ เราคือเรา เราต้องเอาตัวเรารอดให้ได้ ถ้าเราเอาตัวรอดได้ นี้เราไม่เบียดเบียนตน แล้วเราไม่เบียดเบียนผู้อื่น

ถ้ายังเบียดเบียนตนอยู่ เพราะเบียดเบียนตน คุณิ เวลาเราไม่เข้าใจสิ่งใด เรางงไหม เรามีความวิตกกังวลใจไหม นี่มันเบียดเบียนตนแล้วนะ แล้วยังเกิดถ้าเป็นโทษะ โมหะ ที่จะไปทำลายเขา มันเบียดเบียนตนก่อนแล้วนะ กรรมไม่มีที่ลับ ไม่มีที่แจ้ง กรรมไม่มีความลับใดๆ เรื่องการกระทำ ถ้ามันกรรมมันเกิดขึ้นมา มันเหยียบย่ำใจของเราแล้ว ใครจะรู้ไม่รู้ก็แล้วแต่ มันเหยียบย่ำใจของเราแล้ว มันเบียดเบียนเราก่อนนะ มันเบียดเบียนเราแล้วถึงไปเบียดเบียนคนอื่น นี่ผลของกิเลส

วันนี้วันสำคัญของพระพุทธศาสนา เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเทศน์ธรรมจักขุปัญจวัคคีย์อุปัฏฐากองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าอยู่ ๖ ปี สิ่งที้องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ายังไม่ตรัสรู้ขึ้นมาที่ยังไม่รู้ แต่วันนี้องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสรู้ธรรมขึ้นมา แล้วประกาศธรรมขึ้นมา พระอัญญาโกณฑัญญะบรรลुธรรม

สิ่งที่เราเตรียมพร้อม คุณิ เจ้าชายสิทธัตถะกับปัญจวัคคีย์อุปัฏฐากันมาอยู่ ๖ ปี ทำความสงบของใจมาตลอด รักษาใจไว้ รักษาด้วยความไม่รู้ เพราะองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ายังไม่ตรัสรู้ธรรมขึ้นมา ทำมาน โลภีย์ รักษาแต่ใจ รักษาแต่ความสงบ รักษาความสงบ ความสงบนี้ทำได้อุดอาหาร ๔๕ วันก็ทำได้ เข้าฌานสมาบัติกับอาฬารดาบสก็ทำได้ ทำมาทั้งนั้นนะ สิ่งที่เป็นความสงบ สงบมาก สงบน้อย สงบด้วยสมาบัติ สงบด้วยสมาธิ สงบด้วยกรรมฐาน สงบสิ่งใดๆ ก็คือสงบ ก็คือสมาธิ ทำสิ่งใดก็คือโลก โลกใจ สิ่งนี้เป็นฌาน โลภีย์ มันเป็นเรื่องของโลก โลกีเกิดจากใคร? โลกีเกิดจากเรา ฌานสมาบัติเกิดมาจากใคร สมาธิเกิดมาจากใคร? ก็เกิดมาจากจิตของปัญญา

วิคิตยฺ์เกิดมาจากจิตของเจ้าชายสิทธัตถะ นี่ฉาน โลกียฺ์ก็เกิดจากโลก เกิดจากภพ เกิดจากจิต เกิดจาก
 ความรู้สึก สิ่งที่เกิดจากความรู้สึก เกิดจากโลกนี้ก็ดับกับโลกนี้ เกิดจากเราก็ดับกับเรา เกิดกับเราก็
 เลื่อมกับเรา เจริญกับเราก็เลื่อมกับเรา สมาธิมันเจริญแล้วเลื่อม เลื่อมแล้วเจริญ อยู่สภาวะแบบนั้น
 รักษาขนาดไหนมันก็เป็นเรื่องโลกๆ

แต่ถ้าองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ามาตรัสรู้ธรรมขึ้นมา สิ่งที่ตรัสรู้ขึ้นมาแล้วมันเป็น
 อะไร เพราะตรัสรู้คือมีกิจจญาณ การกระทำของจิต จิตมันมีมรรคญาณ มันมีความเป็นไปของมัน
 ศาสนาพุทธสำคัญตรงนั้นะ

คูลี บุพเพนิวาสานุสติญาณ ย้อนอดีตชาติไปขนาดไหนมันก็ไม่ใช่ จุตุปปาตญาณ จิตสงบ
 เข้ามา เหมือนกับภาพเทวิล สงบเข้ามาแล้วระลึกอดีตชาติได้ ๔๐ ชาติ อนาคตได้ ๔๐ ชาติ ระลึก
 ได้ๆ ระลึกได้อยู่แล้ว แต่ระลึกได้แล้วได้อะไร เวลาเจ้าชายสิทธัตถะระลึกบุพเพนิวาสานุสติญาณ
 ย้อนไปไม่มีที่สิ้นสุด อดีตชาติย้อนไปไม่มีต้นไม่มีปลาย มันไม่จบ ไม่จบก็เลยดึงกลับ ดึงจิต
 กลับมา

เวลาเราภาวนากัน เวลาจิตมันรับรู้ จิตมันตื่นออกไป จิตมันรู้นิमित เห็นนิमितเข้าไป มันออก
 แล้วดึงกลับไหม เจ้าชายสิทธัตถะ บุพเพนิวาสานุสติญาณ ตั้งแต่ ๑๐ ชาติ ตั้งแต่พระเวสสันดรไป
 ไปตลอด ดึงกลับ คำว่า “ดึงกลับ” ดึงกลับมาที่ผู้รู้ ดึงกลับมาที่พุทธ ถ้ามันไปมันไม่จบ มันสาว
 ไปไม่จบ สาวขนาดไหนก็ไม่จบ แต่สาวไปไม่จบ ดึงกลับมาๆ แต่เวลาเราเห็นนิमितกัน เราเห็น รู้
 ต่างๆ กัน เราไม่ดึงกลับ เราไม่รู้ว่าใครเห็นด้วย เห็นเป็นศักยภาพ เห็นเป็นความรู้ เป็นคุณวิเศษของ
 เราอีกต่างหาก แต่เจ้าชายสิทธัตถะเห็นเป็นโทษ พอเห็นเป็นโทษแล้วดึงกลับมา จุตุปปาตญาณ จิต
 ที่เกิดมาเห็นอีกก็ดึงกลับมา ถึงมัชฌิมยาม สิ่งต่างๆ ขึ้นมา ถึงอัสวักขยญาณ อาสเวหิ จิตฺตานิ วิ
 มุจฺจิสฺสฺติ อาสวะสิ้นไป อัสวักขยญาณมันทำลายอวิชชาออกไปจากใจ นี่สิ่งที่ทำลายออกไปจากใจ

เวลาเทศน์ปัญจวิคิตยฺ์ พระอัญญาโกณฑัญญะบรรลุมรรคธรรมๆ “สิ่งใดสิ่งหนึ่งมีการเกิดขึ้นเป็น
 ธรรมดา” สิ่งที่เราเห็นมันเกิดขึ้นเป็นธรรมดา เกิดดับเป็นเรื่องธรรมดา แต่มันไม่ธรรมดาเพราะกิเลส
 มันไปยึด ไม่ธรรมดาเพราะเราไปรู้ เรารับว่าเรารู้ เราเก่ง

เรารับรู้ต่างๆ มันธรรมดาของมัน ถ้าไม่มีอวิชชา ไม่มีอุปาทานไปยึด มันจะไปรู้อะไรมันก็เป็น
 เป็นเรื่องธรรมดา ธรรมดาของผู้รู้จริง คนรู้จริง คนทำงานเป็น มันเป็นเรื่องธรรมดา แต่คนทำงาน
 ไม่เป็นมันทุกข์หนักเลยนะ คุณหาเงินเป็นสิ คนที่เขาเงินมีทอง เงินบาทสองบาทมันเรื่องหามา

ง่ายมาก แต่เราจะหาเงินสักบาทสองบาท เราทุกข์เกือบตาย ทุกข์เกือบตายเพราะมันไม่ธรรมดาใจ แต่มันธรรมดาเพราะมันรู้จริง มันรู้จริงขึ้นมาแล้วมันวางไว้ ปัญจวัคคีย์ พระอัญญาโกณฑัญญะ บรรลุธรรมขึ้นมา

วันนี้เป็นวันสำคัญทางศาสนา องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสรู้ธรรม ได้เทศน์ธรรม จักๆ แล้ว เป็นสิ่งที่ประกาศธรรมออกมา เราเป็นสาวกสาวกจะ เราจะเป็นธรรมทายาท เราต้องทำ ของเราขึ้นมา

เราศึกษาธรรมขนาดไหนเป็นสุดมยปัญญา การศึกษาขึ้นมามันไม่ทำให้กิเลส ถลอกปอกเปิกหรือ มันไม่ทำให้กิเลสเจ็บซ้ำเจ็บปวดไปทางไหนทั้งสิ้น มันจะเกิดทิวภูมิณะอีก ต่างหาก ทีนี้ถ้าเราศึกษามาแล้วเรามาแก้ไขเรา ศิกษามามันเป็นสิ่งที่รับตำรา เป็นวิธีการ เป็นแผนที่เครื่องดำเนิน แต่ในการปฏิบัติของเรา เราถึงต้องตั้งสัจจะ ตั้งสัจจะแล้วทำให้พร้อม ให้พร้อมคือหมั่นศึกษา หมั่นเดินจงกรม หมั่นนั่งสมาธิ หมั่นภาวนา ในการจะเข้าพรรษาพรรษาปีนี้ ใครจะอธิษฐานอะไร ใครจะตั้งเป้าหมายสิ่งใด ให้ตั้งเป้าหมายขึ้นมา ตั้งเป้าหมายขึ้นมาแล้วเราทำ ของเราให้ได้ ถ้าเราตั้งเป้าหมายขึ้นมา เราทำของเรา ตั้งขึ้นมา ทดสอบจิตของเรา เรามีโอกาสนะ

คนที่เขามีความศรัทธา เขาอยากออกมาประพฤติปฏิบัติมหาศาลเลย แต่เพราะเขาไปติดกับ ของโลก ไปติดกับมัน ขณะที่เราไม่มีสติสัมปชัญญะ เราก็ใช้ชีวิตแบบโลกๆ ไป แล้วมันเป็นภาระ รับผิดชอบ ไปเห็นทุกข์เข้า อยากคายออกมามันก็ติดคาอยู่กับชีวิตอย่างนั้นอยู่แล้ว แต่ของเรา เรา ไม่ได้ติดกับชีวิต กับโลกเขา เราเห็นอย่างนั้น เราสลัดออกมา สลัดออกมาเป็นนักบวช เป็นนักรบ รบกับใคร? รบกับความคิด รบกับความทุกข์ รบกับตัวเอง ขณะตัวเอง

ขณะคนอื่นหมั่นแสนสร้างเวรสร้างกรรม ถ้าขณะตนเองประเสริฐที่สุด แล้วจะเอาขณะตน ขณะที่ไหน การเดินจงกรม การนั่งสมาธิภาวนา เอาขณะความรู้สึก ถ้าเราขณะมัน มีสติสัมปชัญญะ ขณะมันได้ มันจะสงบตัวเข้ามา

สิ่งที่มันพุ่งช่าน มันเป็นสิ่งภายนอก มันส่งออก นั่งอยู่นี้ จิตเป็นสิ่งที่เร็วที่สุด เร็วกว่าแสง เร็วกว่าทุกอย่าง ความคิด คิดถึงสวรรค์ คิดถึงพรหม อเวจี มันคิดไปได้หมด มันเป็นไปเร็วมาก แล้วถ้าตั้งสติไว้ สติเป็นเครื่องกั้น กั้นสิ่งที่ความคิดจะออกไป ถ้ากั้นความคิดอย่างนี้ไว้ได้ แล้ว ความคิดมันสืบทอดตลอดเวลา พุทโธๆๆ มันสืบทอด มันเพิ่มจำนวนขึ้นมาได้ มันเพิ่มจำนวน เห็น ไหม

น้ำ น้ำหยดลงหินทุกวันหินมันยังกร่อน สิ่งที่เขาปั้นเชือกพันฝ้ายขึ้นมา มันจะกักเก็บน้ำไว้ เป็นประโยชน์ พลังงานของใจ ตัวความรู้สึกมันกระจายไปตลอด มันส่งออกตลอด แล้วมันไม่มี สิ่งใดๆ ไปกั้นมัน ไม่มีสติเข้าไปบรรจุให้เกิดเป็นสมาธิขึ้นมา สมาธิของปุถุชน สมาธิของสามัญ สำนึกของมนุษย์ มันมีสมาธิอยู่แล้ว ถ้าไม่มีสมาธิ มันจะดำรงชีวิตอยู่ไม่ได้หรอก แต่สมาธิอย่าง นั้นเป็นสมาธิของปุถุชน แต่นี่มันเป็นกัลยาณปุถุชนมันถึงควบคุมตัวเองได้ แล้วเป็นโศคาปัตติ มรรค สกิทาคามิมรรค อนาคามิมรรค สมาธิมันจะละเอียดเข้าไปเป็นสติ-มหาสติ เป็นปัญญา-มหา ปัญญา เป็นปัญญาอัตโนมัติ เป็นปัญญาที่มันเป็นไฟใหม่เชื้อ

ไฟถ้ามันติดเชื้อ ถ้ามีเชื้อขนาดไหน มันจะไหม้ มันจะทำลายเชื้อนั้นเข้าไป นี่ก็เหมือนกัน ถ้าเราฝึกของเรา มันใช้ปัญญาของเรา กิเลสมันเป็นเชื้อ เวลาครูบาอาจารย์ท่านชำระกิเลส กิเลสมัน ตายต่อหน้านะ

ฆ่าสิ่งใดๆ ในโลกนี้เป็นสิ่งที่เป็นบาปเป็นโทษทั้งหมด เว้นไว้แต่ฆ่ากิเลส กิเลสต้องฆ่า เจอ กิเลสที่ไหนต้องฆ่ามัน เพราะสมุจเฉตปหานคือการฆ่ากิเลส ตังคปหานคือว่าไปกดกิเลสไว้เฉยๆ ตังคปหาน เข้ารู้สัจจะความจริงแล้วปล่อยวางไว้เฉยๆ ไปรู้เท่าทันมัน ไปเห็นโทษของมันแล้วไม่ ฆ่ามัน มันพลิกกลับขึ้นมามันจะกระที่บเรานะ กระที่บเลย ถ้ากิเลสมันรู้ทันเราแล้ว แล้วจะไปฆ่า มันอีก เล่ห์เหลี่ยมของมัน มันจะพลิกแพลงมากกว่าเดิมนะ

นี่ก็เหมือนกัน เวลาจิตมันเจริญขึ้นมา สมาธิที่เราสร้างขึ้นมาแล้ว เป็นสมาธิแล้วเสื่อมไป จะทำสมาธิ เหมือนคนที่มีฐานะแล้วเสื่อมไป คนที่เขาไม่มีฐานะ เขาเก็บหอมรอมริบขึ้นมา เขาเต็ม ใจทำของเขา เรามีเงินมีทองขึ้นมาแล้วเราทำให้หลุดไม้หลุดมือขึ้นมา แล้วก็ไปแสวงหาสิ่งนี้ ขึ้นมา มันเป็นความทุกข์ความยากอันหนึ่งเลย ฉะนั้น เราถึงต้องจงใจ เราต้องตั้งสติของเราขึ้นมา

มันเป็นวาสนาของแต่ละบุคคล ผู้ที่รู้ง่าย ตรัสรู้ง่าย เป็นบัว ๔ เหล่า ขิปปาภิญญา ปฏิบัติ ง่ายรู้ง่าย ปฏิบัติยากรู้ง่าย ปฏิบัติยากรู้ง่าย ไอ้สิ่งนี้มันเป็นอดีต มันเป็นเรื่องที่เราสร้างมา เราจะ ไม่น้อยเนื้อต่ำใจสิ่งใดๆ ทั้งสิ้น รูปชั่วตัวดำของเรา เกิดมาสูงต่ำดำขาวมันมาจากอำนาจวาสนา เพียงแต่ในปัจจุบันนี้วิทยาศาสตร์มันเจริญ เขาไปเสริมสวयกัน ไปตัดแต่ง ไปปรุงแต่งกันมา มันก็ เป็นเรื่องแปลกๆ แต่ขณะที่เรื่องของกรรม เวลาเกิดมาสูงต่ำดำขาว สิ่งต่างๆ นี้มันเป็นสิ่งที่มีมันเป็น รูปธรรม

สิ่งที่เป็นนามธรรม ดอกไม้หอม ดอกไม้สวยมีกลิ่นหอม ดอกไม้ไม่สวยมีกลิ่นเหม็น กลิ่นหอมกลิ่นเหม็นต่างๆ มันเป็นจิตเป็นนิสัย มันเป็นเรื่องที่เป็นคุณธรรม สิ่งที่เป็นนามธรรมในหัวใจ ทำไมคนอื่นเขาคิดแต่สิ่งที่ดีๆ ทำไมใจเราคิดแต่สิ่งที่เศร้าหมอง ทำไมสิ่งที่เราคิดชั่วร้าย เห็นไหม มันเป็นพันธุกรรมของจิตที่มันตัดแต่งมา กรรมมันตัดแต่งมา **กมฺมพฺพชฺช** **กมฺมปฺปฺภิสฺสรา** กรรมจำแนกสัตว์ให้เกิดต่างๆ กัน กรรมจำแนกจิตนิสัยของคนให้แตกต่างกัน แล้วจิตนิสัยของเราเป็นอย่างนี้ มันทำอย่างนี้มันทำมาจากใคร? ก็จิตมันทำมา สิ่งที่ทำมาแล้วเราจะไปตื่นตื่นตกใจกับสิ่งใด

สิ่งที่ทำมา กรรมมันทำมาเอง เราทำของเราเอง สุขทุกข์ เราทำของเราเอง แต่ขณะนี้มันเป็นปัจจุบัน สุขทุกข์มันต้องแก้กันที่สุขทุกข์นี้ สุขขนาดไหน สุขจริงหรือเปล่า ถ้าสุขจริง ทำไมมันคอยตก สุขจริงๆ ทำไมคอยตก โลกนี้มีอะไรเป็นความสุข มันมีแต่ความทุกข์

แต่ความสุข ทุกข์โดยความพอใจ ทุกข์โดยการนั่งสมาธิภาวนา ทุกข์เพราะมีสติสัมปชัญญะ ไม่ใช่ทุกข์แบบโลกเขานะ ทุกข์ด้วย แล้วสร้างเวรสร้างกรรมไปต่อเนื่องด้วย ทุกข์ด้วย แล้วพลิกแพลงจะเอาชนะเขาต่อไป มันสร้างแต่ทุกข์ซ้อนทุกข์ไปด้วย แต่ทุกข์ของเราทุกข์เพื่อเอาชนะกิเลส กิเลสมันอยู่ในตัวเราใช่ไหม กิเลสมันเป็นความเคยใจในใจเราใช่ไหม เราจะเอาชนะมัน เราจะตัดแปลงมัน เราต่อสู้กับเรา เราต่อสู้กับความรู้สึกของเราเอง จะเจ็บปวดแสบร้อน จะมีบาปมีบุญก็ใจแก้ไข ทุกข์แก้ทุกข์

ฉะนั้น ในความเป็นไป ถ้าเราแก้ทุกข์ ถ้ามีความพอใจ มีความอหาญ มีความรื่นเริง ในทางจงกรม นั่งสมาธิภาวนา ครูบาอาจารย์ของเราแต่ละองค์ที่จะผ่านพ้นวิกฤติมา จะนั่งภาวนาเดินจงกรมแบบเอาเป็นเอาตาย เอาเป็นเอาตายเพราะอะไร

เหมือนกับทางโลกเขา เขาทำธุรกิจแล้วเจริญงอกงาม มีผลกำไรมหาศาล ทุกคนอยากได้มากขึ้น ก็ขยายกิจการของเขาไปตลอดเวลา นี่ก็เหมือนกัน ในการนั่งสมาธิภาวนา ถ้าจิตมันมีผลงานของมัน มันขยันหมั่นเพียร มันจะทำของมัน ถ้าด้วยความโลภ ด้วยความอยากได้ มันก็เป็นไปตามจริงๆ ด้วยความอยากได้ เป็นค้นหาซ่อนค้นหา เห็นไหม เคยได้หนหนึ่งแล้วมีความต้องการมาก มันทำแล้วมันก็ไม่ไ้ผลตามความปรารถนา ทำจนมันรู้ถูกรู้ผิด มันก็ปล่อย ปล่อยมันก็กลับมาอีกหนหนึ่ง ต้องทำอย่างนั้น นี่ความสมดุลง

มัชฌิมาปฏิปทา ความสมดุลของจิต ถ้าสมาธิสมดุล จิตมันก็ลง ถ้าสมาธิมันไม่สมดุล อ่อนไป-แก่ไป อ่อนไปคือทำแต่กามสุขัลลิกานุโยค แก่ไปคืออตฺตกิลมถานุโยค แต่จะอตฺตกิลมถานุโยค-กามสุขัลลิกานุโยค มันก็เป็นประสบการณ์ของตน แล้วมันก็เป็นบัว ๔ เหล่า มันก็เป็นอำนาจของจิต วาสนาของจิต ไม่ต้องมีไม้บรรทัด ไม่ต้องมีสูตรทฤษฎีที่จะไปเทียบเคียงกับใคร ผิดก็คือเราผิด ถูกก็คือเราถูก เขาผิดก็คือเขาผิด เขาถูกก็คือเขาถูก ไม่เกี่ยวอะไรกับเราเลย

จิตของเราก็เหมือนกัน ถูกก็คือเราถูก ผิดก็คือเราผิด ถ้าผิดก็ผิด เราก็หาเหตุผล หาช่องทางที่จะเอาชนะมันให้ได้ ถ้าชนะมันไม่ได้ ก็แพ้มันตลอดไป ถ้าแพ้มันตลอดไป ไม่ได้แพ้ชาตินี้ละ มันจะแพ้ต่อๆ ไป แต่ถ้ามันชนะปัจจุบันนี้ มันจะไม่แพ้อีกต่อไป เพราะมันไม่มีจะแพ้ มันไม่มีผู้แพ้ผู้ชนะ

ถ้ามันมีผู้แพ้ผู้ชนะ มันก็จะแพ้ชนะต่อๆ ไปซะใหม่ แต่ถ้ามันทำลายผู้ที่มีตัวตนหมดแล้ว ใครจะแพ้ใครจะชนะ ถ้าเราชนะปัจจุบันนี้ เราจะไม่มีผู้แพ้อีกเลย แต่ถ้าเราไม่ชนะ เราจะแพ้ต่อๆ ไป แล้วจะแพ้ตลอดไป ความแพ้มันเป็นสิ่งที่พอใจใหม่ ความแพ้เป็นสิ่งที่เป็ยคุณประโยชน์ใหม่ ความแพ้เป็นสิ่งที่ทุกๆ คนไม่ต้องการเลย แต่ทำไมเราแพ้ ทำไมเราอ่อนแอ ทำไมเรายอมจำนน นี่ถ้ามีปัญหาอย่างนี้ เทียบเคียงอย่างนี้ ความเพียรเรามันจะแกร่งกล้าขึ้นมา

ความเพียรนะ ทุกคนจะล่วงพ้นทุกข์ด้วยความเพียร ความเพียรต้องไม่เป็นมิจจาสมาธิ ไม่เป็นมิจจาปัญญา ความเพียรต้องเป็นความเพียรที่ถูกต้อง งานถูกต้อง ทุกอย่างถูกต้อง แล้วมันจะแก้กิเลสด้วยความชอบธรรม ถ้าไม่ชอบธรรม มันแก้โดยวิปัสสนิก ไม่ชอบธรรมนะ เดี่ยวกิเลสมันฟื้นตัวขึ้นมา เราจะล้มลุกคลุกคลานเลย แต่เรื่องอย่างนี้มันเป็นประสบการณ์ ครูบาอาจารย์ท่านจะผ่านประสบการณ์อย่างนี้มา จะเจริญแล้วเสื่อม เสื่อมแล้วเจริญ น้อยนักที่ทำแล้วมันจะทะลุไปเลย ทะลุไปเลยมันมีแต่จีปปาภิญญา เช่น องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ตั้งแต่คืนวันวิสาขบูชา ตั้งแต่ปฐมยาม บุพเพนิวาสานุสติญาณ มัชฌิมยาม จุตุปปาตญาณ ถึงที่สุดแล้ว อาสวกขยญาณ คินเดียว คือทำถูกต้องภายในคินเดียว สำเร็จไปเลย แต่ขณะเวลาเทศน์ว่าการ มรรค ๔ ผล ๔ เพราะเวไนยสัตว์ สัตว์มันมีวุฒิภาวะต่างๆ กัน ขนาดกรรมฐาน ๔๐ ห้อง การทำความสงบของใจยังต่างๆ กัน

แม้แต่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นพุทธวิสัย มีปัญญามาก ยังวางวิธีการไว้ถึง ๔๐ วิธีการ แต่ในการประพฤติปฏิบัติเดี๋ยวนี้นะ “ต้องอย่างนั้นๆ”...ต้องอย่างนั้น ผิดทั้งนั้นนะ เพราะ

๔๐ วิธีการ เรามาลดเหลือวิธีการเดียวได้อย่างไร พระพุทธเจ้าจึงบอกถึง ๔๐ วิธีการ การทำความสงบของใจ เพราะจริตของคนมันแตกต่างกัน ความเห็นของคนแตกต่างกัน คนคนเดียวกันทำซ้ำทำซ้อน ก็เลสมันรู้ทัน มันยังทำลงไม่ได้เลย คนเดียวกัน เวลาทำยังต้องมีอุบายวิธีการพลิกแพลง เพราะกิเลสมันอยู่หลังความคิดเรา กิเลสมันครอบงำเรานะ เราทำสิ่งใดกิเลสมันรู้ก่อน

ศึกษาธรรมมา กิเลสมันหัวเราะเยาะ กิเลสมันรู้ทันแล้ว เพราะกิเลสมันก็ศึกษาไปกับเรา กิเลสมันอยู่กับเรา แต่ธรรมะเราต้องสร้างขึ้นมา สติก็ต้องสร้างขึ้นมา ปัญญาก็ต้องสร้างขึ้นมา แล้วสร้างขึ้นมาก็เป็นโลกียปัญญา ไม่เป็นปัญญาจริงสักทีหนึ่ง ถ้าเป็นปัญญาจริงขึ้นมามันจะรู้เลย พอเรารู้เลย มันเป็นปัจจัยตัด มันเป็นสันทิฏฐิโก มันเป็นปัจจัยตัด ใครหลอกเราไม่ได้หรอก คุณ คนอื่นเขาจะให้เกียรติให้ศักดิ์ศรีเราขนาดไหน ถ้าเราไม่รู้ เขาชื่นชมเราอยู่ภายหลัง เราจะรู้อะไร เขา นิินทาเราอยู่เบื้องหลัง เราจะรู้อะไร

แต่ถ้ามันเป็นความเห็นของเรา เราเป็นคนเห็นเอง เราเป็นคนรู้เอง สรรเสริญ เรา ก็สรรเสริญตัวเอง นิินทา เราก็นิินทาตัวเอง สังฆธรรม สันทิฏฐิโกมันเป็นอย่างนี้ มันไม่ต้องการให้ใครมาส่งเสริม ให้ใครมานิินทาหรอก สิ่งนี้เป็นโลกธรรม ๘ ธรรมะเก่าแก่

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอกว่าโลกธรรม ๘ เป็นธรรมะเก่าแก่ ขณะที่การประพฤติปฏิบัติของเรา ใครที่จะโดนโลกธรรม ๘ เท่ากับองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไม่มี เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าจะวางศาสนา เจ้าลัทธิต่างๆ เขาต่อต้านทั้งนั้นนะ เขาต่อต้านทุกคนก็มีสัทธาวิหริก ทุกคนก็มีผู้ปฏิญาณใจใหม่ กษัตริย์ต่างๆ พราหมณ์ต่างๆ เขาอุปัฏฐากลัทธิศาสนาอื่นก็มี องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเริ่มต้นมา ได้ปัญจวัคคีย์ก่อน ได้ยสะ แล้วก็ไปเอาชฎิล ๓ พี่น้อง ถึงมาได้พระเจ้าพิมพิสาร ก็มีฐานขึ้นมา พอมีฐานขึ้นมาก็เผยแผ่ออกมา สิ่งต่างๆ เผยแผ่ธรรมออกมา มันก็ต้องให้เขาู้จริง ให้เขาศรัทธาจริง เพราะศรัทธาจริง หมายถึงว่า เขาู้จริง เขาอธิบายได้ ถ้าไมู่้จริง เราเอาแก้วแหวนเงินทองไปไว้กับลิง ลิงมันไมู่้คุณค่าหรอก นี่ก็เหมือนกัน ธรรมะไปอยู่กับคนไมู่้ มันจะมีประโยชน์อะไร ธรรมะไปอยู่กับคนไมู่้ คนไมู่้มันเอาไปอวดอ้างเขา เวลาเขาโต้แย้งมาก็ตอบเขาไม่ได้

แต่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเวลาตรัสรู้ธรรมขึ้นมา เผยแผ่ธรรมขึ้นมา ได้พระยสะถึงที่สุด ๖๐ องค์ ทั้งองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าด้วยเป็น ๖๑ องค์ “เธอจงไปอย่าซ่อนหากัน โลกนี้เราร้อนนัก โลกนี้เราร้อน” เพราะ ๖๑ องค์ พ้นจากบ่วงที่เป็น โลกและบ่วงที่เป็นทิพย

บ่วงที่เป็นโลกคือเรื่องโลกๆ เรื่องโลกธรรม ๘ เรื่องสรรเสริญนินทา เรื่องลาภสักการะ นี้ บ่วงของโลก

บ่วงของทิพย์ บ่วงของทิพย์คืออะไร นรกสวรรค์สิ่งต่างๆ สิ่งที่เทวดา อินทร์ พรหมเขา ส่งเสริม

“เธอพ้นจากบ่วงที่เป็นโลกและบ่วงที่เป็นทิพย์ เธอจงไปอย่าซ้อนทางกัน” พระอรหันต์ไม่ คิดบ่วงที่เป็นโลกและบ่วงที่เป็นทิพย์

บ่วงที่เป็นโลกคือสิ่งที่เป็นโลกธรรมที่เขาสรรเสริญเยินยอ ที่เขาเอามาส่งเสริมให้คิดบ่วง เขา

บ่วงที่เป็นทิพย์ สิ่งต่างๆ โลกธรรม ๘ โลกจิตวิญญาณที่เขาพาฟังธรรม มาต่างๆ เยินยอ สรรเสริญ...ไม่คิด

“เธอพ้นจากบ่วงที่เป็นโลกและบ่วงที่เป็นทิพย์ จงไปอย่าซ้อนทางกัน โลกนี้เราร้อนมาก”

กระจายออกไป ๖๑ องค์ นี้รู้จริง ไม่ใช่ลิ่งได้แก้ว ถ้าลิ่งได้แก้ว ศึกษาหาความรู้ท่วมหัว แต่ อธิบายไม่ได้ ลิ่งไม่รู้จักคุณค่าของแก้วแหวนเงินทองหรือ ผู้รู้จริงศึกษาไป ๖๑ องค์ อย่าไปซ้อน ทางกัน แล้ววางรากฐานของศาสนาขึ้นมาได้

คูลี คูพระอัสสชิ ไปได้พระสารีบุตรกับพระโมคคัลลานะ ออกไปเผยแผ่แล้วเอาสิ่งนี้เข้ามา ในศาสนา มาเป็นบุคลากรในศาสนา แล้วเผยแผ่ออกไปเป็นศาสนา เห็นไหม ผู้รู้จริง เวลาผู้รู้จริง สื่อสารออกไปมันเป็นความจริง มันเป็นความจริงกับโลก มันเป็นความจริงที่โลกเขาแสวงหา

นี่ก็เหมือนกัน ในปัจจุบันนี้เราต้องรักษาเรา เราต้องให้เรารู้ขึ้นมา การศึกษานี้ศึกษาเป็น ทฤษฎี มันเป็นปริยัติ ปฏิบัติ ปฏิเวธ ปริยัติมันต้องศึกษา แต่ขณะศึกษาในกรรมฐานของเรา เวลา อุปัชฌาย์อาจารย์ เกสา โลมา นขา ทันทา ตโจ กรรมฐาน ๕ นี่ยอดของปริยัติ แล้วทำความเข้าใจ ดี ปริยัตินี้ให้แตก

ปริยัติที่ได้ศึกษามา สิ่งที่ได้ไปได้เป็นกระดามาคนละใบสองใบ อันนั้นมันได้กระดามา มันเป็นทางโลกๆ นะ เอากระดามากัน มาอวดกันว่าได้กระดามาคนละกี่ใบ แต่ความรู้จริงมัน

ไม่มี ได้กระดากมาแล้ว แต่วินัยยังไม่รู้เลย ธรรมวินัยผิดถูกยังลึกลงเลย แต่เราประพฤติปฏิบัติของเราขึ้นมา ผิดมันก็เจ็บ

เวลาเป็นอบัติขึ้นมา ดูสิ เราไปหยิบไฟร้อนๆ มือเราพองไหม เวลาจิตมันไปทำความผิดขึ้นมา มันยกหัวใจ มันผิดใหม่ มันผิด มันผิดที่ใจ มันรู้เองว่าผิด ถ้าถูก มันก็รู้ว่าถูก มันไม่ต้องเอาระดากมารับรองหรอก ไอ้กระดากไปนั้นมารับรองว่าถูกรับรองว่าผิด ไม่มีความหมายเลย แต่ความจริงมันรู้จริงขึ้นมา

เราตั้งใจขึ้นมาอย่างนี้ เราปฏิบัติของเราขึ้นมาอย่างนี้ ก่อนเข้าพรรษา เราตั้งใจของเรา แล้วเราทำของเราขึ้นมา อริยทรัพย์ ทรัพย์ภายใน ถ้าทรัพย์ภายในได้ขึ้นมาแล้ว ทรัพย์ภายนอกมันเป็นปัจจัยนะ ครูบาอาจารย์ของเราสิ สิ่งที่ได้ขึ้นมามันผ่านมาก็ออกไป ผ่านมา ออกไป ออกไปเพื่อโลก เพื่อโลกใจ แต่ถ้าเราเป็นกิเลส มันเข้ามาแล้วมันไม่ออก เพราะอะไร เพราะเราเป็นโลก เป็นโลก โลกมันอยากใหญ่ มันอยากมีศักยภาพ มันไปกักตุน พอกักตุนแล้วมันก็เป็นน้ำเน่า เพราะมันไม่ระบาย

แต่ถ้ามันเป็นความจริง มันระบายออกไป มันจะไม่มีกักตุน มันจะไหลเวียนออกไป มันไหลเวียนเพราะอะไร เพราะมันรู้จริง ถ้ามันไม่ไหลเวียน มันไม่รู้จริง มันมีภวาสวะ มันมีภพ มันมีเกาะมันมีดอนในหัวใจ มันมีสิ่งต่างๆ แต่ถ้ามันเป็นความจริง มันไม่มีเกาะมันไม่มีดอน มันว่างไปหมด มันรู้ไปหมด เข้าใจไปหมด เพราะอะไร เพราะสิ่งนี้ ดูสิ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอกเลย “แก้วแหวนเงินทองนี้เป็นอสรพิษ” มันกักตุนนะ ผู้ที่รักษามันก็กักหัวใจตลอดเวลา มันกักตลอด โลกที่เขาแสวงหากันอยู่ เขาแสวงหาอะไร เขาก็แสวงหาแก้วแหวนเงินทองนี่แหละ แสวงหาเพื่ออะไร? เพื่อมากค้ำหัวใจ

แต่ครูบาอาจารย์ของเรา สิ่งที่ได้แก้วแหวนเงินทองมา ได้แก้วแหวนเงินทองมามันเป็นประโยชน์กับโลก ไม่เป็นประโยชน์กับหัวใจ ไม่ใช่เป็นประโยชน์กับการนั่งสมาธิภาวนา เวลาประโยชน์ของเรา ต้องการมรรคญาณ ต้องการปัญญา ต้องการสมาธิ ต้องการสติ ต้องสติ สมาธิ ปัญญา มันจะเกิดขึ้นมาจากความเพียร มันจะเกิดขึ้นมาจากหัวใจ มันจะเกิดขึ้นมาจากภพ มันจะเกิดขึ้นมาจากภวาสวะ เราจะไปหาศีล สมาธิ ปัญญาจากที่ไหน ไปหาศีล สมาธิ ปัญญาจากคู่พระไตรปิฎกมันก็ไม่รู้ จะไปหาศีล สมาธิจากครูบาอาจารย์ ท่านก็ยื่นออกมาได้แต่คำพูด เป็นสัญญา เป็นสิ่งชี้หน้า

สิ่งที่เราจะหาได้ขึ้นมา คือ **สติ สมาธิ ปัญญา** มันจะหาขึ้นมาได้จากใจของเรา เพราะใจมันรู้ ถ้ามีสติ เรารู้ขึ้นมา มีสติขึ้นมา ทุกอย่างจะเข้ามาดั่งลำเขตแดนของหัวใจเราไม่ได้เลย หัวใจเราจะมี ความมองอาจกล้าหาญ สิ่งใดที่จะเข้ามากระทบหัวใจเรา มีสติยับยั้งไว้ได้ตลอดเลย สมาธิเกิดจากใจของเราขึ้นมา สมาธิมันรุ่มเย็นเป็นสุขในใจของเราขึ้นมา ใครจะดั่งลำเข้ามาในใจของเราได้ อย่างไร ปัญญาเกิดขึ้นมามันแก้แล้วกล้า มันเป็นดาบเพชร มันจะฟาดฟันสิ่งที่ เป็นกิเลสในหัวใจ มันเกิดขึ้นมาจากใจของเรา ถ้าดาบเพชรมันเกิดขึ้นมา ปัญญาที่มันจะฟาดฟันกับกิเลสมันเกิดขึ้นมาจากเรา มันจะหามาเชือดจากที่ไหน

ดาบจากข้างนอกมันเป็นดาบสมมุติ ดาบน้ำผึ้ง ดาบต่างๆ ที่เขาเอาไว้ม่า ทำสงครามกัน มัน เป็นเหล็กที่เขาตีขึ้นมา มันสร้างบาปสร้างบุญสร้างกุศล มันทำลายกันได้ แต่ดาบเพชรในมรรค ญาณมันฆ่ากิเลส แล้วมันเกิดมาจากใคร? มันเกิดจากใจดวงหนึ่ง มันเกิดจากใจดวงนั้น แล้วมัน ทำลายกิเลสในใจดวงนั้น แล้วมันก็ดับไปกับใจดวงนั้น แล้วมันจะเอาสิ่งนั้นมาอดกันได้อย่างไร มันเอามาพิสูจน์กันได้อย่างไร

พิสูจน์กันแบบ **ธมฺมสากัจฉา เอตมฺมงฺกลสมุตฺตมํ** มันพิสูจน์ได้กับผู้ที่เคยมีดาบนี้ ผู้ที่มีดาบ แล้วฟาดฟันกับกิเลส เคยมีดาบมาฟาดฟันกิเลส ดาบนั่นเคยถือมา ใจดวงหนึ่งสู่ใจดวงหนึ่ง ใจอีก ดวงหนึ่งเขามีดาบขึ้นมา ดาบมันจะเหมือนดาบ มรรคคือเหมือนมรรค ความรู้คือเหมือนความรู้ ความคิดก็เหมือนความจริง สิ่งที่เกิดขึ้นมามันเกิดมาจากไหน? มันเกิดขึ้นมาจากใจ มันเกิดขึ้นมาจากความจริงข้อเท็จจริงในภวาสวะ ในภพ

กิเลส ๓ กิเลสสวะ ภวาสวะ อวิชาสวะ อนุสัยนอนมากับใจ ภพ ใจ ภพข้างนอก-ภพข้างใน แก่ภพแก่ชาติ จะไปแก่ภพที่ชาติไทย ชาติลาว สัญชาติอย่างนี้มันเป็นสัญชาติสมมุติ สัญชาติสมมุติมันเป็นสัญชาติในโลก เป็นกฎหมาย แต่สัญชาติของมนุษย์ มนุษย์ชาติไหนเกิดมามันก็มีภพ มันก็มีความรู้สึก มันมีความยึด มันมีวิญญาณปฏิสนธิ วิญญาณปฏิสนธิคือวิญญาณเกิด ไม่ใช่ วิญญาณรับรู้ วิญญาณอย่างนี้มันเป็นวิญญาณในปฏิบัติจสมุปบาท **อวิชชาปจฺจุยา สงฺขารา สงฺขาราปจฺจุยา วิญญาณ** มันเป็นปัจจัยการ มันเป็นสิ่งที่ออกมาเป็นกิเลส เป็นต้นหาความทะยานอยาก แล้วมันไล่เข้าไป นี่ปัญญาอย่างนี้เกิดขึ้นมา ดาบเพชรมันจะไปทำลายตรงนี้ มันจะเข้าไปทำลายอวิชชา เข้าไปทำลายความจริง

เราเป็นพระเป็นเจ้านะ ธรรม เวลาธรรมของภิกษุ ธรรมของนักรบเรานั้นต้องลึกซึ้ง ลึกซึ้ง เพราะมันเป็นเรื่องของใจล้วนๆ มันเป็นเรื่องของภพ เรื่องของกิเลส อวิชชามันอยู่ที่ใจ มันอยู่ที่คอกุหา มันอยู่ในรังของใจ เวลาจะชำระมัน ก็ต้องเอาใจดวงนั้นสร้างศีล สมาธิ ปัญญาขึ้นมาทำลายคอกุหา ทำลายที่อยู่ของใจ ระเบิดในถ้ำคอกุหาของใจให้มันแสดงตัวออกมา

จิตเดิมแท้นี้ผ่องใส จิตเดิมแท้นี้หมองไปด้วยอุปกิเลส

จิตเดิมแท้นี้ผ่องใส จิตเดิมแท้นี้เป็นผู้ข้ามพ้นกิเลส

มันต้องทำเข้าไป ฟาดฟันเข้าไป

เดินจงกรม นั่งสมาธิภาวนา เราก็คว่าเป็นงานหยาบๆ งานหยาบๆ กิริยา

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเดินจงกรมอยู่ตลอดเวลา อยู่ในวิหาร แล้วอชาตศัตรูจะไปเฝ้า อชาตศตรูระลึกได้แล้ว กำลังคิดว่าจะกลับตัว อำมาตย์จะพาไปเฝ้าองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า พาไปหาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า กลางคืน ท่านเดินจงกรมอยู่ ไปหา เจียบสังคจนพระเจ้าอชาตศตรู “เอ๊ะ! พาไปหาพระพุทธเจ้า ไม่เห็นพระพุทธเจ้า หรือว่าอำมาตย์จะลวงเรามาฆ่า”

จะฆ่าอำมาตย์นะ อำมาตย์บอก “อยู่เฉยๆ อยู่เฉยๆ เห็นไหม องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเสด็จจงกรมอยู่นั้น”

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอกว่า “อชาตศตรูเข้ามานี่”

นี่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ายังเดินจงกรมเลย เดินจงกรม นั่งสมาธิภาวนาเป็นวิหารธรรม ให้อั้วพวกเราเดินจงกรม นั่งสมาธิภาวนาเพื่อฆ่ากิเลส คือเป็นงานอาบเหงื่อต่างน้ำเพื่อจะชำระกิเลส แต่ผู้ที่สิ้นกิเลสไปแล้วเขาเดินจงกรมเป็นวิหารธรรม เดินจงกรม นั่งสมาธิภาวนาเป็นวิหารธรรม เป็นเครื่องอยู่ของใจ ใจมันสิ้นกิเลส มันอยู่ในร่างกายนี้ พระอรหันต์ที่มีชีวิตอยู่ สอุปาทิเสสนิพพาน จิตที่พ้นจากกิเลส แต่ยังอยู่ในธาตุขันธ์ ยังอยู่ในธาตุ ๔ และขันธ์ ๕ ถึงจะต้องบริหารจัดการให้มันอยู่สุขอยู่สบาย มันเป็นการะ มันเป็นหน้าที่ มันต้องบริหารจัดการมันเพื่อให้มันอยู่สุขสบาย นี่วิหารธรรม แต่เรามันกิเลสล้วนๆ มันกระที่บเราอยู่ที่นี่ มันถึงต้องค่อยๆ ตั้งใจขึ้นมา ทำขึ้นมา

จากใจดวงหนึ่งสู่ใจดวงหนึ่งนะ วันนี้วันพระ วันอุโบสถศีล เรามาลงอุโบสถ ได้ฟังธรรม ธรรมนี้ปลูกเร้า ปลูกเร้าให้ตื่นตัวนะ ตื่นตัวขึ้นมา อย่างนอนหลับ อย่าให้จิตมันหลับอยู่ ให้กิเลสมัน กระที่บหัวอยู่ แล้วอย่าให้กิเลสมันล้นฝั่งล้นหัวใจเป็นชาลันถั่ว ไม่ยอมรับสิ่งใดๆ เลย “ข้อวัตร ปฏิบัติทุกอย่างเป็นของเล็กน้อย ทุกอย่างเป็นของไม่มีความหมาย”...มีความหมายไปหมดเลยถ้าใจ ดวงนั้นมีความหมาย

ถ้าใจมีความหมาย ศีลทุกข้อ องค์กรสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบัญญัติไว้แล้ว มีความหมาย เก็บเล็กผสมน้อยให้จิตมันเข้มแข็งขึ้นมา ให้ใจมันพร้อมไว้ อย่าให้ใจมันล้น อย่าให้กิเลสมันล้น ล้นออกมาจนไม่ยอมรับสิ่งใดเลย กิเลสเท่านั้นใหญ่มาก กิเลสเท่านั้นเหยียบย่ำมาก เหยียบย่ำให้ใจ ดวงนี้อยู่ในอำนาจของมัน เหยียบๆ เหยียบไปตลอด แล้วทฤษฎีมานะ รู้ทั้งรู้กิเลสมันครอบงำ ยัง เป็นขี้ขำมัน ไม่ยอมพลิกหัวใจ ไม่ยอมเปลี่ยนอารมณ์ ไม่ยอมทำลายรวงรังของมัน แล้วฝืนมัน สู้ มัน ทำลายมันจนถึงจะยี่นขึ้นมาได้

จะเข้าพรรษานะ ให้ตั้งใจ ตั้งใจขึ้นมา แล้วพรุ่งนี้วันอธิษฐานพรรษา วัตถุประสงค์ก็อธิษฐานที่นั่น เพราะเวลาอธิษฐานพรรษา มัน วิหาร อาวาส สิ่งนี้เวลาอธิษฐานพรรษา ให้อธิษฐานเป็นอาวาส สิ่งนี้อาวาสออกจากนอกเขต เห็นไหม ถ้าคนจริง ถ้าทำจริง ทุกอย่างมันจะจริงจะจัง แล้วเป็นความจริงขึ้นมา ถ้ามันโลเล อธิษฐานแล้วก็โลเล ย้ายเขต ย้ายขอบ ย้ายมันไปบ่อย คนไม่เอาไหนมันจะไม่เอาไหนตั้งแต่เดี๋ยวนี้จนถึงที่สุด คนตั้งสัจจะมันจริงตั้งแต่เดี๋ยวนี้ แล้วมันจะได้ความจริงไป เรื่อยๆ

เราอย่าให้กิเลสมันล้นฝั่ง อย่าให้เป็นชาลันถั่ว อย่าให้ว่า “เรารู้แล้ว เรารู้แล้ว” ทฤษฎีมานะ ว่ารู้จริง...รู้ไม่จริงเลย ถ้ารู้จริง เราจะไม่ให้กิเลสมันขี้หัวอย่างนี้หรือ ถ้ารู้จริง เราจะมีความสุขใน หัวใจขึ้นมา

ความสุขใดๆ ก็แล้วแต่ในโลกนี้เท่ากับจิตสงบไม่มี แค่อสมาธิมันก็รู้ว่ามีความสุขแล้ว ถ้ามันไม่มีความสุขมันจะติดสมาธิได้อย่างไร แล้วถ้าเกิดมันเป็นวิมุตติสุข มันพ้นจากกิเลสไปโดยวิมุตติ สุข มันสุขอย่างไร ลองสัมผัสดูดี ลองเข้าไปดี ทุกคนมีสิทธิ เพราะทุกคนมีภพ ทุกคนมีสิ่งที่สัมผัส ทุกคนมีสิ่งที่เข้าไปแสวงหา แล้วถ้าเข้าไปแสวงหา พิสูจน์ศาสนาว่าพระพุทธเจ้าโกหก ว่าครูบา อาจารย์โกหก มันไม่จริง ลองทำดู! แล้วพิสูจน์กัน ใครโกหก ใครมีความจริง ทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว มันอยู่ที่ไหน แล้วมันเป็นจริงอย่างไร มันถึงจะมันคงใจ ศาสนามันคงไปตลอดนะ มันคงในสมัย

ขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าสมณโคดม ๕,๐๐๐ ปี หมายถึงว่า อำนาจวาสนาบารมี สายบุญสายกรรม สุดท้าย ๕,๐๐๐ ปีไปแล้ว พระศรีอริยเมตไตรยจะมาตรัสข้างหน้า มาตรัสข้างหน้า สหชาติ ผู้สร้างสมบุญญาธิการขึ้นมา มันก็จะไปต่อเติมกันที่นั่น

แต่ในปัจจุบันนี้ ชีวิตนี้ ลมหายใจนี้ สิ้นสุดกันที่นี่ เอากันที่นี่ให้ได้เดี๋ยวนี้ จะไม่ต้องเกิดตายๆ อีกรอบหนึ่ง เกิดตายไปจุติในภพของมารดา ไปเกิดอยู่ในภพ ต้องไปนอนอยู่ ๕ เดือน ทุกข์อยู่แล้ว สิ่งนั้นทุกข์ทั้งนั้นนะ ชีวิตที่เกิดขึ้นมา นั่งอยู่นี้หายใจสะดวกสบาย ขณะอยู่ในท้องมันทุกข์ขนาดไหน แล้วยังต้องไปอีกรอบหนึ่งๆ ใครจะเอา

ถ้าใครจะไม่เอา ต้องตั้งสติ แล้วตัดให้ได้ ตัดกระแสที่มันจะต้องไปอีกให้ได้ ถ้าตัดให้ได้ นี้วิมุตติสุข สุขอย่างยิ่ง สุขในศานานี้

เราเป็นภิกษุ เราเป็นธรรมทายาท เราควรมีสัมบัติ เราเป็นผู้ทรง ครุบาอาจารย์ท่านบอกเลย **ภิกษุไม่ทรงธรรมทรงวินัยจะให้มีใครทรง** เราเป็นภิกษุ เราเป็นศากยบุตรพุทธชิโนรส เราต้องมีหลักมีเกณฑ์เพื่อเป็นหลักชัยของศาสนา หลักชัยของโลก ตั้งใจ ทำได้ ทุกคนทำได้ ถ้าทำไม่ได้จะไม่มีศรัทธาไม่มีความเชื่อมาบวชเป็นภิกษุ มาอดๆ อยากๆ มาคนนอนผ่อนอาหาร มาทุกข์ทำไม คนนอนผ่อนอาหาร ทุกข์ทำไม ฆราวาสเขามีความสุข กินอิ่มนอนอุ่น ได้ไปเที่ยวเพลิดเพลินทางโลก แล้วเขาอยู่มีความสุข เขาสุขของเขาไหม แล้วเรามีศรัทธาความเชื่อ มาอดๆ อยากๆ

อดอยากคือให้กิเลสมันเบาตัวลง อดอยากเพื่อขัดเกลากิเลส อดอยากเพื่อจะฆ่ากิเลส

เห็นไหม มีศักยภาพ มีความจริงขึ้นมา เราต้องทำได้ เราทำได้เพราะมีศรัทธามีความเชื่อ เป็นคนมีวาสนาถึงจะเป็นศากยบุตร ปัจจุบันนี้เป็นสงฆ์ เป็นศากยบุตรโดยสมมุติ ถ้ามันจริงขึ้นมา เราจะเป็นจริงโดยหัวใจ เป็นพระในใจ ไม่ใช่เป็นพระโดยสมมุติ เอวัง